

Van heinde en ver worden geblinddoekte timmermannen, metselaars en stenenbakkers per schip naar Knossos gehaald. Slaven en vrije mannen. Ze mogen niet weten waar ze zijn of waaraan ze werken. Ze mogen geen vragen stellen en niet met elkaar praten. Maar in ruil daarvoor wordt hun een uitzonderlijk loon beloofd.

Daidalos heeft op vellen perkament, die hij als puzzelstukken aan elkaar legt, een doorlopende tekening gemaakt vol verwarrende motieven, met bochtige en kronkelende gangen die elkaar van het blad lijken te verdringen.

70 Als zijn zoon Ikaros eens meekijkt terwijl zijn vader er op handen en voeten langs kruipt zegt hij: ‘Het lijkt de Frygische Meander wel. Je weet wel, pa. Die rivier met al die kronkels die maar niet naar de zee lijkt te stromen, die zichzelf steeds weer tegenkomt. Wat bent u aan het maken?’

‘Hoe minder je weet, hoe beter. Dan kun je je mond ook niet voorbijpraten,’ antwoordt Daidalos, ‘maar als je wilt helpen om als mijn rechterhand de bouwers aan te sturen, zal ik je heel dankbaar zijn.’

Zo doen ze het. Daidalos is de denker. Hij perfectioneert iedere dag zijn ontwerp, en verzint graafmachines en hijsliften om het bouwproces te versnellen. Ikaros is de doener. Hoe jong ook, hij heeft de wind er stevig onder bij de bouwers. Wie niet luistert, krijgt zwiepende zweepslagen, of, als hij vaker de fout in gaat, een blinddoek voorgebonden om op de eerste de beste boot gesmeten te worden. Weg ermee! Van het eiland af!

En zo wordt in het diepste geheim een doolhof aangelegd dat zijn weerga niet kent. Met vertrekken die vierkant, rechthoekig of rond zijn. Die soms op knusse kamers, dan weer op enge muilen lijken met hoeken als tanden waaraan de bouwers hun armen openhalen. Gangen kronkelen als slangen, en eindigen

vaak weer bij het begin. Er zijn nissen, standers voor fakkels, altaren en vuurplaatsen, met luchtgaten die op verborgen plekken uitkomen in het erboven gelegen paleis. Daar kunnen eten en spullen door naar beneden worden gegoid.

Trappen leiden naar een benedenetage of naar een blinde muur. Gefopt! Deuren en poorten zijn geen doorgangen maar op de muur geschilderd. Gefopt! Wie in het labyrint zit, zal dwalen als in een nachtmerrie waaruit ontwaken niet mogelijk is. Net als het paleis zal het labyrint tot in het oneindige uitgebouwd kunnen worden, bedenkt Daidalos, maar zijn tijd is op. Een jaar is om. Een jaar waarin de prinsessen doodsbenauwd voor hun stierenbroer zijn geworden omdat hij steeds dierlijker en onberekenbaarder wordt. Alleen Pasiphaë durft nog in de buurt van Asterion te komen.

Er staan de koning nog vier dingen te doen.

Mono:

Asterion stiekem in het labyrint opsluiten. Minos doet het hoogstpersoonlijk, in het holst van de nacht, bij nieuwe maan. Samen met Daidalos en Ikaros licht hij de stierenjongen van zijn bed, sleept hem geboeid en met een vod in zijn bek gepropt naar de lichtkoker die speciaal daarvoor gemetseld is en stampet Asterion er ondersteboven in. Meters valt de stierenjongen naar beneden. Hij landt op de onderste etage van het labyrint, maar weet door te rollen op de zandvloer en doet zich amper pijn. Zodra hij zich bevrijd heeft van zijn boeien, loeit hij hard van boosheid en schrik. De dubbele muren dempen het ijzingwekkende geluid. De koning en zijn helpers trekken zich terug. Ze merken niet dat Asterion de eerste dagen zo van slag is, dat hij de voedselvoorraad (levende kippen, *amfora's* vol water, pap en vissenkoppen) die voor hem zijn klaargezet, niet eens vindt.

Di:

Een verhaal voor Pasiphaë en de andere familieleden fabriceren: dat Asterion blijkbaar is weggelopen, omdat hij zich zo ongelukkig voelt aan het hof. Gemakkelijk genoeg; een koning is een meester in het verzinnen van diplomatieke kletsverhalen.

Tri:

Het werkvolk lozen. Het bestaan van het labrynt mag niet uitlekken. Hij wil geen losse eindjes. En ach, wie zal uiteindelijk een zootje simpele zielen met eeltige handen missen? Hun is een uitzonderlijk loon beloofd, en dat krijgen ze: een enkele reis naar de onderwereld. In het staatsbelang moet de koning doen wat hij doet, en heus, hij vindt het niet prettig als hij orders geeft aan zijn beste wachters om de bouwers te laten verdwijnen. Niet van het eiland, maar van de gehele aardbodem die als een schijf in de onmetelijke zee drijft.

Zonder kritische vragen te stellen doen de wachters hun werk.

Tetra:

Iets regelen voor Daidalos en dat bemoeizuchtige zootje van hem, die Ikaros. Want die kennen alle geheimen van het labrynt. Ook een kopje kleiner maken? Een gifslang in hun bed laten leggen, in de hoop dat ze gebeten worden? Nee, hij wil, hij kán Daidalos, zijn geweldige uitvinder en raadgever, niet missen. Wat moet de koning doen?

Als hij in het vrouwenvertrek zijn huilende vrouw over haar rug strijkt in een schijnheilige poging haar te troosten (*'Nee lieve weet ook niet waar Asterion is maar het joch zal zich wel redden want sterk en niet dom heus duikt wel weer eens op je weet toch hoe een jongen van die leeftijd is misschien wel bij een liefje'*) hakt hij de knoop door. Hij gaat ervoor zorgen dat Daidalos en Ikaros nooit meer van het eiland Kreta af komen. De havens zal hij laten bewaken. Het is afgelopen met snoepreisjes naar andere eilanden om boeken, materialen en hebbedingetjes te halen. Het eiland wordt hun gevangenis.

Een geheim is pas een goed geheim als zo weinig mogelijk mensen ervan af weten.